No. 1525 Zaterdag 22 Maart 1913. 30ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

PASCHEN.

Als den koning der dwazen, als den bespotte van geheel het volk had men Christus aan 't kruis geslagen, en met Hem geheel Zijn werk en de verwachting Zijner volgelingen in het graf opgesloten; maar heden is Hij als verwinnaar des doods uit het graf opgestaan, om jodendom en heidendom, ongeloof en barbaarschheid te overwinnen.

Wat waren Zijne vijanden zeker van hun toeleg!

Een zware steen was vóór Zijn graf gewenteld, de steen verzegeld op bevel van den stadhouder des keizers, gewapende wachters er bij geplaatst, om den buit des doods te bewaken. Te vergeefs! de Leeuw van Juda is ontwaakt uit den slaap des doods!

In plaats van de verschrikte en gevloden wachters, zit nu bij het graf een Engel des hemels, die de overwinning van den Gekruiste aankondigt: Hij is verrezen, gelijk Hij voorzegd heeft!

De leerlingen hadden hun Meester verlaten, zij waren bij Zijn gevangenneming uit elkander gestoven, en toen Hij, van Wien zij gehoopt hadden, dat Hij het Rijk van Israël zou herstellen; zelf den smaadvolsten dood gestorven was, durfden zij zich nauwelijks meer in 't openbaar vertoonen. Maar hun verrezen Heer toonde hun Zijne verheerlijkte wonden als de trofeeën Zijner overwinning, en zond hen de wijde wereld in om voor joden en heidenen te getuigen, dat Hij waarlijk verrezen was.

En nauwelijks waren de echo's weggestorven van de hamerslagen, die den Golgotha hadden doen dreunen, of in hetzelfde Jerusalem, dat de profeten had gedood en den Christus had gekruisigd, vielen er duizenden in aanbidding neer voor den Gekruiste van Calvarië, *omdat* Hij waarlijk verrezen was.

En met het geloof in de Goddelijke wonderkracht des Lams, dat geslacht was; en in de liefde tot den gekruisigden Jesus brachten de apostelen de leer der verloochening en der liefde in triumf de vleeschelijk gezinde en haatdragende wereld des heidendoms binnen, *omdat* Christus waarlijk verrezen was.

Wel woedden de volkeren en spanden de koningen samen tegen den Heer en Zijn Gezalfde, maar de vervolgingen aller eeuwen en het bloed der martelaren werden een nieuw bewijs van de waarheid, dat de gekruiste Christus waarlijk verrezen was.

Wel zonnen de laster en de zoogenaamde wetenschap op ijdele dingen. Augustinus had reeds op deze logenspraken toegepast het woord der H. Schrift: „de boosheid heeft tegen zichzelve gelogen";—luider dan de uitvindingen van haat of laster, van de valsche wetenschap, roept de getuigenis van alle eeuwen en het bloed van vijftien milloen martelaren, dat Jesus Christus, de gekruisigde Verlosser, waarlijk verrezen is.

In de waarheid van dat woord ligt de kracht van der Apostelen prediking en ook de onverwoestbare levenskracht der Kerk, die uit lijden en vervolgingen, uit bloed en dood steeds tot een nieuw leven opbloeit.

Daarom moet zij met Paschen, ondanks vervolging en lijden, haar Alleluja zingen, in dat ééne woord haar geloof en haar blijdschap, maar ook haar vertrouwen uitstortend.

Want ja, de Gekruiste, die den dood heeft overwonnen en den zijnen gelast heeft zich op Zijne verrijzenis, als op het groote teeken Zijner Goddelijke zending te beroepen, is ook Degene, die gesproken heeft: „vreest niet, ik heb de wereld overwonnen."

De verrezen Zaligmaker blijft door Zijne Kerk overwinningen behalen, gelijk Petrus, door Christus, Nero overwonnen heeft.

Hij stond op het toppunt zijner macht, de tyran Nero, d. i. zijn wil was de eenige wet voor geheel de wereld, en zijn hiel verbrijzelde wat onder het menschdom hem ook mocht mishagen. De aarde was zijn wingewest, en haar schatten wierp hij te grabbel aan zijn slavenvolk van Rome.

Een Galileesche visscher, die met het geloof in Jesus Christus gekruist, de verloochening en de liefde predikte, dorst hem weerstreven. Allen, die in Rome verdacht werden met den Galileër in aanraking geweest te zijn, waren door het vuur of door foltertuigen van helsche wreedheid omgekomen.

Ook op den armen visscher, het Hoofd van Christus' volgelingen, had hij de hand gelegd. Naar den Janiculus werd Petrus geleid om, evenals zijn Meester, gekruisigd te worden. Als de zeis in de korenhalmen, zoo had het zwaard der vervolging gemaaid in de drommen zijner kinderen, en toen hij daar stond op de hoogte, naast het kruis waaraan hij zou vastgeklonken worden, kon zijn blik nauwelijks de duizendtallen zijner kinderen overzien, die hem gevolgd waren. En de oogen ten hemel heffend, sprak hij in zijn hart: „Heer, Gij hebt mij opgedragen, deze stad, die heerscht over de wereld, voor U te veroveren, en ik heb haar veroverd; Gij hebt mij bevolen hier Uwe hoofdstad te stichten, ik heb ze gesticht: thans, Heer, is deze stad de Uwe. Mijne taak is ten einde; ik kom tot U."

En niemand van die het kruis van Petrus plantten, niemand van al die geloovigen zag, dat vóór hen stond de ware heerscher der stad — dat de keizers zouden voorbijgaan, dat de stroom der barbaren zou voorbijgaan, dat de eeuwen zouden voorbijgaan, — en dat het rijk van den gevangen grijsaard geen einde zou hebben.

De verrezen Zaligmaker had het gezegd tot de Zijnen, die arm en klein waren volgens de wereld: men zal u vervolgen, zooals zij Mij vervolgd hebben, men zal u buiten de wet stellen, maar vreest niet, Ik heb de wereld overwonnen.

Paschen, het feest der overwinning en der onsterfelijkheid, bracht ons deze bemoedigende gedachten te binnen. En in onze dagen, nu op een wachtwoord der Loge, de Kerk vooral in de Katholieke landen vervolgd en in haar edelste kinderen verdrukt wordt, nu men tracht de vruchten van haar arbeid en liefde, haar schoonste werken door onrechtvaardige wetten te verwoesten, is het dubbel goed den moed en het vertrouwen te bewaren.

Door 't lijden en den dood is Christus de glorie binnengegaan: door vervolging en lijden moet de Kerk overwinnen en groot worden. Blijft ook de wereld haar *Crucifige* krijschen, het Alleluja der Kerk sterft nimmer weg, het Alleluja der zege en der onsterfelijkheid.

HET DEBAT.

Na den Heer ZEPPENFELDT verkreeg de Heer SUTHERLAND het woord.

Het Tweede Katholieke Raadslid, de Heer J. *Sutherland* zegt zich niet te willen mengen in den strijd, die ook in het Moederland gevoerd werd over het voorstaan van het openbaar of het bijzonder onderwijs, daar dit principieel al is uitgemaakt. Hierover thans te gaan pleiten, zou slechts zijn den kostbaren tijd van den Raad noodeloos gebruiken.

Het Regeeringsreglement aanvaardt in beginsel, dat aan het bijzonder onderwijs steun behoort te worden toegekend. De Raad is hedenavond bijeengekomen, om te oordeelen of het billijk is of niet, dat de subsidie voor het door de Roomsche Missie gegeven bijzonder onderwijs wordt verhoogd.

De heer Winkel is een voorstander van het neutraal onderwijs, en spreker ook, doch de heer Winkel is een tegenstander van het Katholiek bijzonder onderwijs, terwijl spreker niet.

De heer Winkel meent, dat er hier slechts in naam sprake is van steun, doch in werkelijkheid zou de gevraagde verhooging der subsidie strekken tot bekostiging van het Katholiek onderwijs. Terzelfder tijd zegt de heer Winkel echter niet te weten wat dat onderwijs kost. Hoe kan hij dus beweren, dat de subsidie moet dienen tot het bekostigen van dat onderwijs? Volgens den heer Winkel is het niet billijk, dat de door andersdenkenden betaalde bebelasting wordt gebruikt voor het Katholiek onderwijs, dat slechts door een bepaalde sekte wordt genoten. Directe belastingen worden weliswaar door de meergegoeden betaald, terwijl helaas de Katholieke bevolking in het algemeen tot de minder gegoeden behoort. Maar men vergete niet, dat bij de laatst plaats gehad hebbende herziening van het belastingstelsel de noodzakelijkste levensbehoeften nogal zwaar zijn belast en dat, aangezien het grootste gedeelte van de bevolking Katholiek is, meerendeels behoorende tot de minder gegoeden, dezen tot de opbrengst der indirecte belastingen een flink deel bijdragen.

De heer Winkel beziet de zaak uit een oogpunt van steun aan de R. K. Missie, wat inderdaad niet het geval is. De aangevraagde verhooging der subsidie is bestemd als een tegemoetkoming aan die Missie voor het door haar gegeven onderwijs, dat uitstekend voldoet en waarvan andersdenkenden niet uitgesloten zijn. Als er anderen zijn, die niet gediend zijn van het Katholiek onderwijs, waarom stichten zij zelf dan geen scholen, waartoe zij immers volkomen het recht hebben. Dit zal niet geschieden, althans niet met een subsidie, zooals de Katholieke Missie tegenwoordig ontvangt, want dat zou maar verlies veroorzaken, zooals thans het geval is met de Missie, die zeker geen zaken doet, maar steeds met verlies werkt. Is het dus niet meer dan billijk, dat het Bestuur de Missie hierin bijspringt?

De heer Winkel beweert, dat de priesters door de biecht het middel bezitten om de openbare scholen leeg te pompen, en door het bezoeken van de Katholieke scholen gemakkelijk te maken het openbare onderwijs tegenwerken. Gesteld, dat de priesters werkelijk van den preekstoel gebruik maken om de ouders aan te sporen hun kinderen naar de Katholieke scholen te zenden, dan is dit waarlijk nog geen tegenwerken van het openbaar onderwijs.

Hier geldt het niet de R. K. Missie, maar het bijzonder onderwijs, zoodat het Bestuur niet behoeft te vragen, wie dat onderwijs geeft, maar of het niet billijk is aan dat onderwijs subsidie tot steun te verleenen. Deze is de vraag, die door het onderhavige ontwerp aan de Raad is voorgelegd, doch niet of door de subsidie de R. K. Missie wordt bevoordeeld.

De heer Winkel beweert, dat van de arme kinderen, die de Katholieke scholen bezoeken, schoolgeld wordt geheven. Het tegendeel is algemeen bekend. Zelfs op de betalende scholen worden vele kinderen tegen verminderde betaling toegelaten.

Ten aanzien van de door den heer Winkel gemaakte vergelijking tusschen ambtenaren, die voor hun betaling werk presteeren, en de R. K. Missie, die het niet doet, wil spreker dit zeggen, of men in gemoede kan beweren, dat de Missie door het geven van onderwijs geen werk presteert. Neemt men dit aan, dan is het niet meer dan billijk, dat men aan de Missie, even als aan de ambtenaren, betaalt volgens het werk, dat ieder op zijn gebied levert. Worden de onderwijzers bij het openbaar onderwijs, die ambtenaren zijn, voor hun werk betaald dan moeten om dezelfde reden ook de onderwijzers bij het bijzonder onderwijs, die even hard werken als die bij het openbaar onderwijs, worden betaald.

De heer Winkel vraagt naar de resultaten van het Katholiek onderwijs en wijst er op, dat de Curaçaosche bevolking, vooral van de buitendistricten, zoo erg dom is. Spreker vraagt, of het laatste moet komen alleen voor rekening van het Katholiek onderwijs en of het openbaar onderwijs daaraan ook geen deel heeft.

Volgens den heer Winkel bezoeken meer kinderen de Katholieke scholen

LIEFDE EN LIJDEN.

(Historische Roman.)

XIII.

Ter herinnering: Een jong krijgsman, Edgar Gloswood is met Anna, de eenige dochter van den Graaf van Ellislaw, in het huwelijk getreden. Hun huwelijk is reeds gezegend met een dochtertje, eveneens Anna geheeten; ze leidden een echt huiselijk en gelukkig leven, totdat Edgar, door een zekeren Monk valschelijk beschuldigd, ter dood werd veroordeeld. Anna vernam dit door middel van een niet onderteekend briefje van Monk en spoedde zich toen naar Glascow, waar Edgar gevangen zat. Door tusschenkomt van den hertog van Irvine is Anna toegelaten tot de koningin, Catharina, die, samen met Anna, den koning, Karel II van Engeland, heeft weten te bewegen, het doodvonnis van Edgar te herroepen, Edgar is toen veroordeeld, tot het verrichten van mijnarbeid.

Nu Anna zekerheid had omtrent het lot van haren echtgenoot en begreep, dat Edgar naar een andere plaats zou worden overgebracht tot het verrichten van mijnarbeid, was haar plan onmiddelijk gemaakt: zij zou Edgar volgen in zijne ballingschap!

Toen ze zich, na hare audiëntie bij den koning, weer buiten diens paleis bevond, kon ze niet onmiddelijk besluiten, wat nu haar eerste werk moest wezen. Zou ze eerst Edgar gaan mededeelen, dat de koning hem gratie had verleend, of zou ze eerst naar Ellislaw terugkeeren, en haren ouden vader omtrent alles inlichten. Haar besluit was echter spoedig genomen; ze liet haren echtgenoot een brief bezorgen, waarin zij hem berichtte, dat de koning zijn doodvonnis had herroepen. Ze sprak echter niet over zijn toekomstig lot, maar zeide hem slechts: „Ik ga nu eerst vader alles mededeelen en dan kom ik zoo spoedig mogelijk bij u."

Anna bleef na hare aankomst op het kasteel nog een dag bij haren vader en maakte hem met haar plan bekend. Beiden viel het zwaar, wellicht voor immer van elkander afscheid te moeten nemen. Vooral toen Anna haren vader zeide, dat haar kind met haar mede zou gaan, kende zijne droefheid geen grenzen; hij boog echter het hoofd voor den redelijken wil zijner dochter.

„Vader, zoo had ze hem gezegd. mijne liefde voor u is groot; ik kan u niet zeggen, wat er in mijn hart omgaat, nu ik u moet verlaten; maar zoudt gij willen, dat ik bij u bleef, Edgar aan zijn lot overliet en mij niet meer om hem bekommerde?"

De Graaf had hierop niet willen antwoorden!

„Vader, zoo had ze toen aangehouden, twijfelt gij aan mijne liefde voor u?"

„Neen, kind, was toen zijn antwoord geweest, dat heb ik nooit gedaan en dat doe ik ook thans niet! Ik begrijp 't, gij zijt in tweestrijd: aan den eenen kant staat uwe liefde voor mij en aan den anderen kant de liefde voor uwen echtgenoot! Ik wil het u eerlijk bekennen, ik zou niet gaarne zien, dat gij mij steldet boven Edgar en dat gij, aan uwe moederliefde verzakend, de kleine Anna hier achter liet. Maar vreeselijk is het voor me, te moeten denken, dat ik niemand meer hier zal hebben van hen, die mij zoo dierbaar waren!"

„Vader, zoo had Anna toen gezegd, vóór mijn huwelijk met Edgar, hebt gij mij vrijgelaten, om bij dien beslissenden stap te handelen, zooals ik zelf wilde; ik herhaal thans tegenover u diezelfde woorden: ik laat het aan u over, te beslissen, of ik met mijn kind Edgar in zijne ballingschap zal volgen, of wel, dat wij samen bij u zullen blijven en Edgar dan maar aan zijn lot over zullen laten!"

„Kind, zoo hernam toen de Graaf, spreek zoo niet! Ik weet, wat gij wilt; ik beprijp, dat gij niet anders moogt handelen! Gaat dus samen daarheen, waarheen men Edgar zal brengen en laten we hopen, dat de tijdsomstandigheden zich zóó zullen wijzigen, dat eens aan Edgar volkomen gratie zal worden verleend; en bovendien, gij blijft altijd vrij, hierheen te komen, zoo dikwijls gij wilt".

Nu volgde een hartverscheurend schouwspel, waarbij vader en dochter van elkander afscheid namen,... om elkander nooit meer te zien? Neen, eenmaal nog zou de Graaf zijne dochter terugzien,..... als hij zelf zal liggen uitgestrekt op zijn stervensponde!

Anna begaf zich toen met haar kindje op weg naar haren echtgenoot en kwam in den loop van den namiddag wederom in Glascow aan. Op het vertoonen van haar toegangsbewijs, liet men haar binnen en bracht men haar bij Edgar. Deze was tenzeerste verwonderd, zijne vrouw zoo geheel onverwacht voor zich te zien; hij kon zijne oogen niet gelooven; maar de woorden van Anna: „Edgar, mijn Edgar, ik blijf bij u," deden hem als 't ware ontwaken uit een droom. De beide echtgenooten omhelsden elkander en stortten tranen van droefheid over den ongelukkigen loop der omstandigheden; het waren echter ook tranen van vreugde, nu man en vrouw elkander terugzagen na zooveel dagen van droeve scheiding.

„Edgar, zoo begon Anna, toen beiden door hunne tranen een weinig uiting hadden gegeven aan hun overvol gemoed, Edgar, hebt gij mijn brief ontvangen?"

„Neen, was het antwoord, maar ik heb een schrijven in mijn bezit, onderteekend door den koning en drie zijner ministers, waardoor de doodstraf is veranderd in eene veroordeeling tot mijnarbeid; al zeer spoedig word ik overgebracht naar Cornwall, waar ik mijn onverdiende straf zal moeten ondergaan."

Edgar, gij weet dan wellicht nog niet, hoe zich alles heeft toegedragen?"

„Neen, antwoordde deze, ik heb me tenzeerste verwonderd, dat mijn vonnis is veranderd. Weet gij er soms iets meer van? Gij zijt 't toch niet, die......?"

„Edgar, zoo viel Anna in, ik zal u alles vertellen."

Nu volgde een beknopt verhaal van al hetgeen er in de laatste dagen was gebeurd. Edgar luisterde met klimmende verbazing en kwam steeds meer onder den indruk; hij zag met steeds grooter eerbied op tot zijne vrouw, naarmate het hem duidelijker werd, hoezeer hij door zijne Anna werd bemind; ten slotte, toen Anna vertelde van het afscheid van haren vader, omdat zij had besloten, met de kleine Anna hem in zijne ballingschap te willen volgen, was hij zijne ontroering niet meer meester.

„Vrouw, zoo sprak hij met beven-

dan er schoolgaande kinderen kunnen zijn. Gesteld, dat de door het Bestuur gedane opgaven der schoolkinderen foutief waren, dan zou dit voor spreker geen reden zijn om niet voor het onderwerpelijke ontwerp te stemmen, maar wellicht voor den heer Winkel om er een verwijt van te maken aan den ambtenaar door het Bestuur aangewezen om er controle over uit te oefenen en om aan het Bestuur in overweging te geven een behoorlijke controle daarover te voeren. Voor zoover spreker bekend, is deze controle altijd zoo goed mogelijk geweest.

Hiermede meent spreker, voor zoover mogelijk, al de punten, door den heer Winkel in diens rede, die bijzonder lang was, en daarom moeilijk geheel is te onthouden, behandeld, te hebben weerlegd.

Volgens het door den heer Lansberg uiteengezet standpunt voert de zaak zes jaren terug. In dien tijd is veel veranderd en verbeterd. Het schijnt, dat men eene vergelijking van de koeten voor het openbaar onderwijs met die van het bijzonder onderwijs verwerpt, of niet wil aanvaarden. Ter beoordeeling van de billijkheid van de subsidie aan het Katholiek onderwijs moet wel degelijk deze vergelijking in aanmerking komen waaruit zal blijken hoeveel meer voor ieder kind, dat het openbaar onderwijs geniet, wordt uitgegeven, dan het bedrag is van de subsidie aan het bijzonder onderwijs voor een kind, dat dit laatste onderwijs ontvangt. Het aan de Missie uit te keeren bedrag aan subsidie is oneindig veel lager dan het werkelijk door de Missie uit te geven bedrag aan kosten voor haar onderwijs.

Begrooting voor 1914.

Artikel 19 luidt: Aankoop van een stoom- of motorsloep ten behoeve van den loodsdienst in de St. Anna-baai.... *Memorie.*

De Gouverneur zegt in zijn toelichting van dezen post:

„Ten einde voor het loodswezen en voor den stadsgeneesheer, bij zijne bezoeken aan boord van de schepen, over een sneller vervoermiddel te kunnen beschikken, is het noodig een flinken stoom- of motorsloep aan te schaffen, die, als dit mogelijk is, ook dienst zal moeten doen om zeilschepen de haven in of uit te sleepen. In deze is het advies gevraagd van den Commandant der scheepsmacht in de Caraïbische zee. Zoodra over genoegzame gegevens kan worden beschikt zal een nader afgerond voorstel worden gedaan".

Hoezee! Hoezee! Curaçao gaat moderen worden.

Als Curaçao werkelijk een haven van beteekenis wil zijn, moeten ook de moderne verkeermiddelen worden ingevoerd. Ons ezeltrammetje is opgedoekt, laten we nu ook het voorwereldlijke dokterspontje naar het schoolmuseum brengen. In alle omliggende havens komt de *„Sanidad"* in een fatsoenlijk motortje langs zij, hier in een omgekeerd paddenschild.

De boot is al lang binnen vóór de dokter verschijnt, de passagiers hebben hun handbagage reeds naar dek laten brengen, en staan gereed het schip te verlaten, maar mogen nog niet! Eerst moet de dokter komen.

Binocles en verrekijkers worden gericht, en ja, daar komt heel in de verte heel, heel langzaam, iets wits aandrijven op een soort vlot. Lachend vragen de vreemdelingen, wat dat toch voor een vaartuig is? Een pontje! Nooit van gehoord! Dat is een der bezienswaardigheden van Curaçao!

Voor vrachten, en om even de haven over te varen, zijn de pontjes buitengewoon geschikt, maar als vervoermiddel voor den Dokter! Dat is toch wel wat uit den tijd der trekschuiten en past niet bij automobielen. Op het land legt de dokter in zijn auto een afstand van een uur in een kwartier af, op het water juist omgekeerd. En dat, terwijl passagiers met ongeduld wachten, en de vracht niet gelost mag worden vóór dat de boot gevisiteerd is. Laat ons dien schijn van achterlijkheid toch van ons afschudden en ons niet langer belachelijk maken.

Ook het besmettingsgevaar kan veel beter vermeden worden, als de dokter buitengaats de schepen bezoekt, zoodat besmette schepen ineens naar de quarantaine-baai kunnen gaan en niet eerst midden door de stad behoeven te varen.

De havendokter zal dan niet veel andere particuliere praktijk kunnen uitoefenen, daar bij altijd klaar moet staan om zich onmiddelijk aan boord der aangekondigde schepen te begeven.

Maar dat is juist wat we hebben moeten, een echten stadsgeneesheer, die enkel en alleen voor het algemeen belang van haven en stad belast wordt en zich daar geheel en al aan geven kan. Daar valt genoeg te doen voor zulk een stads- en havendokter. Maar, hierover schrijven we later nog wel eens meer uitvoerig.

Als er een flinke stoom- of motorsloep wordt aangeschaft zal de scheepvaart er ten zeerste mee gediend zijn. Herhaaldelijk komt het voor, dat er meerdere schepen tegelijk voor de haven liggen. Hoe minder lang ze op loods en dokter behoeven te wachten, des te meer zal het zijn in het belang van het vreemdelingenverkeer en den Handel.

Het getob met het in- en uitsleepen van zeilschepen, zooals dat nu geschiedt, zal dan ook een einde nemen.

Wil onze haven den naam dragen modern te zijn, dan moet er een stoomsleepdienst worden ingevoerd De brug behoeft dan niet telkens, zooals nu dikwijls geschiedt, meer dan een kwartier open te blijven, wat zeer stremmend werkt op het verkeer. Een ieder weet, dat de brug soms veel langer dan een kwartier openstaat.

De zeilschepen doen bij stil weer soms uren en uren over dat binnenkomen. Zij liggen tegenover de kalkoven, of Zaquito, en kunnen maar niet oplaveeren. Met een enkel sein kan dan de sleepboot gevraagd worden, die het scheepje in een tien minuten binnenbrengt. Natuurlijk, tegen een kleine vergoeding, zoodat dat bootje ook al weer een bron van inkomsten wordt.

Verschillende particulieren zijn reeds met dergelijken sleepdienst voorgegaan, het wordt tijd, dat het Gouvernement volgt, in het belang van de algemeene scheepvaart. Er zal veel tijd mee worden uitgewonnen en „tijd is geld".

We hopen derhalve, dat de Koloniale Raad den Gouverneur zal steunen in zijn pogen om ons havenbedrijf beter te ontwikkelen en meer in overeenstemming te brengen met de eischen van onzen moderen tijd.

Bij artikel 21: Toelage aan den quarantaine-geneesheer, tevens directeur van de quarantaine-inrichting, zegt de Gouverneur:

„De tegenwoordige titularis is in 1907 aangesteld op eene toelage van fl 300, — 's jaars, onder bepaling, dat hij voor elken dag verplicht verblijf op de quarantaine-inrichting een vergoeding van fl 15 — en voor elke bezoek aan dat etablissement, met uitzondering van de bezoeken bedoeld in art. 5 van zijne instructie (P. B. 1908, No. 56), eene vergoeding van fl 5, — zal genieten.

Het verzoek van den quarantainegeneesheer om daarin verandering te willen brengen en hem een grootere vaste jaarlijksche toelage te willen geven, omdat aan de betrekking altijd de bezwaarlijke risico blijft verbonden, dat hij, als er schepen in quarantaine liggen, tijdelijk zijne civiele praktijk zal moeten opgeven, kwam den Gouverneur billijk voor. Hij stelt daarom voor dezen post met f 600, — te verhoogen en aan den quarantaine-geneesheer f 900,— toe te kennen, zonder aanspraak op extra vergoeding wegens het bezoeken van het etablissement of het verplicht verblijf aldaar.

De vorige titularis genoot eene toelage van f 1400, — s' jaars."

In vroegere jaren heeft hier een leelijke epidemie geheerscht; Bestuur en Koloniale Raad werd er door aangetast; het was de bezuinigingsmanie. Of de infectie van Holland is overgewaaid, of in de Kolonie zelf was opgeloopen, is nog niet uitgemaakt. Zeker echter is het, dat door te groote zuinigheid de wijsheid dikwerf bedrogen wordt. Veel goeds wordt er soms door tegengehouden.

Misschien is het goed, dat de Kolonie zoo'n bezuinigingsepidemie heeft doorgemaakt; Curaçao blijft altijd nog zoo'n beetje naziekeu. Royaal omspringen met het geld zal hier niet gauw gebeuren. Het wachtwoord: *bezuinigen* is gegeven en daaraan zal men zich voorloopig nog wel houden.

Dit mag echter niet ten gevolge hebben, dat de Kolonie de volle beschikking wil hebben over een dokter voor de quarantaine-inrichting tegen uitkeering van een jaarlijksche vaste toelage van f 300, zegge Drie Honderd Gulden.

Een verhooging met f 600 is volstrekt niet te veel. Daar zullen wel jaren zijn, dat de dokter slechts een enkele maal naar Caracasbaai moet, maar daar kunnen toch ook wel jaren komen, dat hij er weken, ja, maanden moet blijven.

En dan zal de vaste toelage misschien ver blijven onder de som welke de geneesheer volgens de oude regeling had kunnen declareeren.

Maar al zoude het voor de Kolonie ook duurder uitkomen, de beschikking over een goeden quarantaine-geneesheer is van te hoog belang, dan dat er slechts een f 300 voor mag worden uitgetrokken.

Een vaste toelage van f 900 is altijd toch nog f 500 minder dan de f 1400 welke de vorige titularis genoot. 't Staat dus nog in het teeken van bezuiniging.

Ook voor den geneesheer van het leprozengesticht wordt een verhoogd crediet van f 300 aangevraagd om hem fouragegeld te kunnen toekennen, wat niet meer dan billijk is.

De gevolgen der opening

van het

PANAMA-KANAAL,

voor Nederland en Koloniën.

Naar de commissie is gebleken bereiden verschillende groote Nederlandsche stoomvaartmaatschappijen zich voor op de wijzigingen in het wereldverkeer, welke de opening van het Panama-Kanaal zal teweegbrengen. Maatregelen zijn van die zijde genomen om ook door uitzending van vertegenwoordigers het terrein te verkennen.

Bij de belanghebbenden bestaat dus reeds de noodige waakzaamheid, en onzer deze omstandigheden meent de commissie, dat tot verder onderzoek harerzijds naar de voornemens der belanghebbenden of tot eenig advies aan de Regeering in dit stadium voor haar geene aanleiding bestaat.

Is dus op een gewichtig punt, nl. ten aanzien van het in het leven roepen der noodige scheepvaartverbindingen, de aandacht der betrokken personen voldoende gevestigd, ook overigens zal het noodige gedaan moeten worden om de Nederlandsche handels- en nijverheidsbelangen tot hun recht te doen komen. Willen de Nederlandsche handel en nijverheid van de door de opening van het Kanaal veranderde omstandigheden, speciaal wat de Westkust van Amerika betreft, partij trekken, dan zal ook hierbij het initiatief van belanghebbenden moeten uitgaan. Dringend is een tijdig en flink aanpakken noodzakelijk, want andere naties zitten niet stil. Voor Nederland zijn er intusschen reeds verschillende aanknoopingspunten.

Wat de Westkust der Vereenigde Staten betreft is van voldoende bekendheid, dat daar reeds lang Nederlandsche belangen bestaan. De oprichting in dit jaar van een Nederlandsche Kamer van Koophandel te San Francisco is een bewijs, dat ook thans het Nederlandsch element zich weet te doen gelden en de in genoemde stad in 1915 te houden wereldtentoonstelling zal naar die streken meer dan voorheen de belangstelling van Nederland trekken.

Enkele recente consulaire rapporten geven op de verscheidenheid der Nederlandsche belangen een belangwekkenden kijk.

In het bijzonder brengt de commissie hierbij in herinnering de rapporten van de vice-consuls te Portland en te Seattle, haar toegezonden bij missive van het Departement van Landbouw, Nijverheid en Handel van 10 Januari 1912, no. 191.

En wat Midden- en Zuid-Amerika betreft, zoowel te Amsterdam als te Rotterdam zijn kort geleden maatschappijen opgericht, die zich speciaal toeleggen op den import en export van en naar Midden- en Zuid-Amerika. De directe aanvoeren in beide havenplaatsen, van Midden- en Zuid-Amerikaansche producten, als koffie, cacao, huiden, rubber en tabak vertoonen eene niet onbelangrijke vermeerdering, welke, wanneer men de productiecijfers met de kansen van afzet in Nederland vergelijkt, voor uitbreiding vatbaar is. In verband met deze vermeerdering moge hier op het feit gewezen worden, dat de Roland Line, welke de laatste zeven jaren een maandelijkschen dienst van de Westkust van Amerika o. a. met Rotterdam onderhield, haar maandelijkschen dienst in een 14 daagschen heeft omgezet.

De toenemende tinerts-productie in Bolivië en de beteekenis van den graanbouw in Chili zijn eveneens de aandacht van Nederlandsche belanghebbenden allezins waard.

De vele relaties, welke Nederlandsche ingenieurs met Chili onderhouden, zullen er zeker toe kunnen bijdragen om meer de aandacht te vestigen op de Nederlandsche machine-industrie en scheepsbouw, welke reeds meermalen bewezen hebben aan de buitenlandsche concurrentie het hoofd te kunnen bieden, doch wier praestatie in Zuid-Amerika nog te weinig bekend zijn.

Het zou eene dankbare taak zijn in die streken daarvoor propaganda te maken.

Bij dit alles heeft de Regeering tot taak door het geven van voorlichting het particulier initiatief in de hand te werken en te steunen. Dat is echter alleen mogelijk bij eene goede consulaire vertegenwoordiging die ook uit anderen hoofde onmisbaar is.

Nederland maakt te midden van de Europeesche diplomatieke vertegenwoordiging en beroepsconsulaten ter Westkust van Amerika geen gunstig figuur. Te meer trekt dit de aandacht, daar eene eveneens kleine mogendheid als België overal zeer goed vertegenwoordigd is.

De commissie bevestigt derhalve met nadruk de in haar schrijven van 4 Mei l.l. uitgesproken meening, dat oprichting van beroepsconsulaten te San Francisco en Valparaiso een dringende eisch der naaste toekomst is. Tevens meent zij, met het oog op de omwenteling die de opening van het Panama-kanaal ongetwijfeld in den wereldhandel teweeg zal brengen, een krachtige consulaire vertegenwoordiging in andere voorname plaatsen ter Westkust van Amerika te moeten aanbevelen.

Daarvoor zouden b.v. in aanmerking kunnen komen:

Eene haven voor Britsch-Columbië (Puget Sound.) Tapachula voor het Zuidwestelijk deel van Mexico, dat voor den Nederlandschen handel van groot belang kan worden.

Guatemala voor de Westkust der overige Staten van Midden-Amerika en Guayaquil voor Columbia en Ecuador.

La Paz of Oruro voor Bolivia en Peru, terwijl ook op Havana de aandacht wordt gevestigd, dat weliswaar buiten deze sfeer ligt, doch zeker de gevolgen van de doorgraving in hooge mate zal ondervinden.

Ook nog in een ander opzicht dient naar hare meening de Nederlandsche Regeering rekening te houden met de gevolgen van de opening van het Panama-Kanaal en wel ten aanzien van eene aangelegenheid, die bij voortduring hare zorg eischt, nl. de instandhouding der verbindingen van Nederland met de Noordzee overeenkomstig de eischen van het wereldverkeer. De Staatscommissie in zake den toegang tot Nederland door het Noordzeekanaal heeft in haar verslag reeds de aandacht der Regeering op dit punt gevestigd. Door haar is de wenschelijkheid betoogd, dat nu het Panama-Kanaal met een diepgang van 40 voet (12.19 M.) zal kunnen worden bevaren, in de groote Nederlandsche havens een diepte van rond 13 M. bij laag water als vereischte voor de toekomst zal moeten gelden, om ook bij laag water en in ongunstige omstandigheden de meest diepgaande schepen gelegenheid te geven in- en uit te varen.

De commissie voor de Handelspolitiek kan zich met den gedach.

---

de stem, wat zijt ge goed voor mij!"

Hij liet toen zijn hoofd vallen op Anna 's schouder; hij dacht er zelfs niet aan, haar te vragen, of ze geen algeheele invrijheidsstelling had kunnen verkrijgen.

„Edgar, zoo sprak toen Anna, laten we in de toekomst ook goed wezen voor elkander en deelend in elkanders leed, ons lot zoo dragelijk mogelijk maken".

Edgar liet — zijn oog vallen op zijn kind, dat in de armen zijner moeder, angstig rondzag, nu het zich op zoo'n geheel vreemde plaats bevond. Hij boog zich naar de kleine Anna over en drukte haar een kus op haar blank voorhoofdje; ze lachtte haren vader vriendelijk toe; de kleine begreep nog niet, welk een leven zij ging beginnen, wat voor een toekomst haar wachtte!

Daar traden twee gerechtsdienaars binnen, die aan Edgar mededeelden, dat zij hem moesten overbrengen naar Cornwall. Ze gaven Anna bevel, zich te verwijderen.

„Ik zal gaan, antwoordde zij, als Gloswood, mijn echtgenoot gaat, maar dan volg ik hem!"

„Mevrouw, gij weet toch, dat wij Gloswood naar de mijnen van Cornwall moeten brengen?"

„Zeer zeker," hernam Anna.

„Welnu dan, gij zult hem toch niet willen volgen in die mijnen?"

„Zoo mogelijk, ja!"

„Dat gaat niet, Mevrouw, het leven daar is zwaar voor een man en zeker tè zwaar voor een vrouw. Er is daar niets, wat het leven veraangenaamt; de lucht, die men er inademt is besmet en bewerkt langzamerhand den dood; het leven in de mijnen van Cornwall is niets meer dan een langzame doodstrijd!"

„Maar mag ik dan anders handedelen, bracht Anna hier tegen in? Wat beteekent voor mij het leven, als dat van mijn echtgenoot in gevaar verkeert?"

„Mevrouw, antwoordde men haar, het lichaam van een man is sterk; het heeft de kracht, om een strijd te doorstaan, waarin de vrouw al spoedig zou bezwijken en niet dan door een wonder de overwinning kan behalen!"

„Welnu, hernam Anna, dan moet God dat wonder maar doen; in alle geval, ik en mijn kind, wij blijven bij Edgaar!"

Deze had met gebogen hoofd dit gesprek aangehoord zonder een woord te spreken; hij bewonderde in stilte de zelf-opofferende liefde zijner vrouw.

„Neen, zoo sprak hij, toen hij het vaste besluit van Anna had vernomen, nu ik over alles eens goed nadenk, ik mag niet toelaten, dat gij mij volgt! Gij hebt nog een ouden vader te verzorgen! Is het niet reeds iets vreeselijks voor mij, te moeten denken, dat ik zijne dochter zoo ongelukkig heb gemaakt? Zal ik nu nog de oorzaak wezen van zijn dood, als hij over eenigen tijd moet vernemen, dat zijne dochter bezweken is in den harden strijd des levens? En dan ons dochtertje!"

„Ja, zeide Anna vast besloten, ik weet, wat ik doe! Ik heb er met mijnen vader over gesproken; zeker, het viel hem hard, dat wij onder zulke omstandigheden van elkander afscheid moesten nemen en ook mij viel het zwaar, zeer zwaar! Ik was er echter van overtuigd, dat het mijn plicht was met u te gaan en mijn vader stemde hiermede in. Edgar, ik vergezel u, om u te troosten in uw lot!"

Daar Anna van geen wijken wilde weten en onverzettelijk was in haar plan, besloot men af te reizen naar Cornwall.

Na een dag van ontberingen en ongemakken kwam men in een dorpje, op ongeveer twee uren afstands van Cornwall; men besloot daar den nacht door te brengen. De beide gerechtsdienaars namen met Gloswood hun intrek op het kasteel van een der Engelsche edellieden, terwijl Anna, zij die de ongemakken van reizen bijna niet had gekend, zich genoodzaakt zag, elders gastvrijheid te gaan vragen en te bedelen om een stukje brood!

Dit was echter nog slechts het begin van den droeven lijdensweg, dien zij zou moeten begaan; maar zij zal 't doen met liefde, omdat ze er toe wordt gedreven uit liefde!

Anna kwam, zoekende naar een onder-dak, aan een eenvoudig huisje, het eenige, wat zich bevond in den omtrek van het kasteel, waar Edgar den nacht zou doorbrengen. Ze vertelde, dat ze op reis was naar Cornwall en daar vóór den avond niet meer kon komen. De gevraagde gastvrijheid werd haar met de meeste bereidwilligheid verleend door een jonge vrouw, die zich met drie kinderen van drie, vijf en zeven jaar alleen thuis scheen te bevinden.

Anna beschouwde hen aandachtig; wat zagen ze er gezond en opgewekt vroolijk uit. En ze dacht aan haar eigen kind, dat thans niet méér was dan het dochtertje van een mijnwerker! Hoe spoedig zouden wellicht die blozende wangetjes zijn verbleekt!

Toen de drie kinderen in de verte hunnen vader zagen die van zijn werk huiswaarts keerde, liepen de twee oudsten hem tegemoet, om hem te verwelkomen; het jongste begon te kraaien van pleizier, toen zijne moeder het op hare armen nam en, naar buiten wijzend, vroeg; „Wie komt daar aan?"

De jonge vrouw des huizes liep haren man ook tegemoet, toen deze wat nader bij was gekomen en vertelde hem, dat ze aan iemand had toegestaan in hun huis den nacht door te brengen. Deze keurde het goed en zeide tot Anna, toen hij was binnengetreden:

„Gij kunt gerust hier overnachten, maar gij zult u moeten behelpen met het weinige, dat wij hebben".

„Dat kan ik wel", was toen haar eenig antwoord.

Ze was te vol om veel te spreken, nu ze het verschil bemerkte tusschen haar gezin en dat der jonge vrouw, die haar zoo liefderijk had opgenomen.

Hier was alles vreugde en zag men blijde de toekomst in; bij haar was alles droefheid en aan hare toekomst kon ze niet denken, zonder dat de schrik haar om het hart sloeg.

Ze gebruikte met de anderen het eenvoudige avondmaal en begaf zich toen met de kleine Anna ter ruste; door de gebeurtenissen der laatste dagen was ze over-vermoeid, en viel daarom spoedig in een diepen, verkwikkenden slaap.

Den volgenden morgen begaf ze zich met haar dochtertje al vroeg op weg en was blijde, toen ze zich weer in Edgar 's gezelschap bevond.

Na nog eenigen tijd voortgereisd te zijn, kwam men in Cornwall en hier betrok de familie Gloswood een eenvoudig huisje; iederen morgen ging Edgar naar zijn werk en iederen avond keerde hij bij de zijnen terug, maar werd steeds streng bewaakt, om ontvluchting te voorkomen.

(Wordt vervolgd.)

tengang der Staatscomissie vereenigen.

In onze commissie is de vraag gerezen, of dezelfde wenschelijkheid niet evenzeer bestaat voor de groote havens in Nederlandsch Oost-Indië en of het niet ware aan te bevelen, dat althans één dier havens in de naaste toekomst op dezelfde diepte als het Panama-Kanaal worde gebracht.

Zij is van oordeel deze vraag bevestigend te moeten beantwoorden, en meent te kunnen volstaan met de aandacht der Regeering hierop te vestigen.

CONCLUSIE.

Hare mededeelingen samenvattende komt de commissie tot de volgende slotsom.

Al laat zich thans niet met zekerheid bepalen tot welke veranderingen in het wereldverkeer de opening van het Panama-Kanaal aanleiding zal geven, het staat vast, dat Nederland van die veranderingen in verschillende opzichten partij kan trekken.

De noodige actie daartoe moet echter in de eerste plaats van het particulier initiatief uitgaan, en naar het zich laat aanzien zal die actie niet uitblijven, daar reeds nu belanghebbenden getoond hebben waakzaam te zijn. De Regeering stelle zich tot taak door voorlichting dit initiatief in de hand te werken en te steunen.

Eene meer directe Regeeringsbemoeiing is noodig op drie punten. Voor de verbetering der haven van Curaçao dienen zoo spoedig mogelijk de noodige maatregelen te worden genomen, het consulaatwezen in Amerika speciaal aan de Westkust behoort eveneens spoedig te worden gereorganiseerd en ten slotte moet bij de zorg voor de groote havens in Nederland en Nederlandsch-Indië rekening worden gehouden met den invloed van het Panama-Kanaal op de grootte der schepen.

„De Maasbode."

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke berichten.

De Cathedraal is weder verrijkt met drie mooie beelden, namelijk van den H. Antoninus, den H. Petrus Martelaar en van Sint Antonius. De uitdrukking der beelden is diep treffend, de polychromie rijk van toon en fijn van kleuren. Zij zijn een waar sieraad voor Gods Huis.

Morgenavond zullen de beelden door den Apostolisch Vicaris plechtig gewijd worden.

***

Z. D. H. Mgr. M. G. Vuylsteke zal, wegens het doen van een vormreis in de Benedendistricten, afwezig zijn van Maandag tot Donderdag a. s.

***

Met de *Philadelphia* zal Woensdag a. s. de Hoogeerw. Pater J. B. Verhoeven, Superior Generaal der Eerw. Fraters, weder in gezelschap van den Eerw Frater Chrysologus, naar Nederland via New-York terugkeeren.

Curaçao Vooruit.

Hebben wij een paar weken geleden bewezen, dat er in de laatste jaren meer geld in de Kolonie kwam door gestadige vermeerdering van onzen uitvoer, ditmaal kunnen we laten zien, hoe de Handel zich steeds uitbreidde en de bevolking koopkrachtiger werd. De *Invoerrechten* nemen geregeld toe. Geraamd was voor

1904	f 80.000
1905	f 85.000
1906	f 90.000
1907	f 92.000
1908	f 92.000
1909	f 105.000
1910	f 120.000
1911	f 130.000
1912	f 133.000
1913	f 142.000
1914	f 150.000

Na tien jaar dus bijna verdubbeld. Als dat zoo doorgaat, brengt over weder tien jaar het invoerrecht alleen reeds f 300.000 op. En waarom zou het zoo niet doorgaan? Alles wijst er op, dat Curaçao vooruitgaat.

De Havenverbetering.

't Gaat goed. Er komt schot in. De nieuwe onderlosser werd deze week in gebruikgenomen naast de baggermachine. De zandzuiger kan ieder oogenblik verwacht worden. De tweede onderlosser is ook al bijna klaar.

Toen Hr. Ms. *Zeeland* Maandag uitvoer, werd er druk gepeild.

In het Schottegat is de firma S. E. L. Maduro ook druk bezig. Verleden Vrijdag zijn met de *Viuda Alegre* weder machineriëen ontvangen van John Monksy Sons, die ook in Sto. Domingo een groote werf hebben gebouwd.

Maar nog iets meer belangrijks hebben wij mede te deelen.

Naar wij vernemen, heeft de HEG. Heer Gouverneur uit Nederland bericht ontvangen, dat de Heeren Leezer en Evertsz voor goed hun havenplannen hebben opgegeven. Zonder monopolie achtten zij blijkbaar hun plan niet rentegevend.

Gelukkig is dit gevaar van monopoliseering onzer haven thans voor altijd bezworen.

De staking.

Bij het lossen van het Amerikaansche stoomschip *Maracaibo* hebben Zaterdag l. l. 80 Curaçaônaars gewerkt tegen het oude loon. Slechts 30 Venezolanen deden ook dienst, terwijl 48 hunner met diezelfde boot naar Maracaibo vertrokken.

Bij het lossen der *Merida* op Woensdag l. l. hebben alleen Curaçaônaars gewerkt, en geen enkele Venezolaan.

Donderdag werkten de Curaçaônaars ook weer alleen.

Dien dag zijn al de Venezolaansche sjouwers, op ± 10 man na, vertrokken naar Pto Cabello en Maracaibo.

De staking kan dus als geeindigd beschouwd worden.

P. A. P.

Met genoegen vernemen wij, dat de Heer van der Meulen op Ascension nog steeds doorgaat met fijn gemalen maismeel in mooie pakjes verpakt in den handel te brengen als kindervoedsel. Het debiet breidt zich steeds uit.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen van den Schrijver een brochure, gewijd aan den Martir del Patriotismo, General Luis Tejera, door Porfirio Garcia.

Ook van de Heeren Agenten een nieuwe lijst der *Leyland Line*.

A. N. V.

Algemeene vergadering op Zaterdag 15 Maart j.l. op de bovenzaal van de societeit „De Gezelligheid".

De opkomst der leden was naar omstandigheden bevredigend; een aantal dames waren aanwezig, terwijl de Heer Gouverneur, vergezeld van zijn adjudant de vergadering met zijn tegenwoordigheid vereerde.

De Voorzitter, de Heer H. P. de Vries heette de aanwezigen op hartelijke wijze welkom en wees er op, dat het jaar, dat achter ons ligt van groote beteekenis voor onze Groep is geweest vooral omdat het ons gegeven is geweest, mede te werken aan de leniging van den nood, die op onze eilanden Bonaire, Aruba en Curaçao, door de langdurige droogte was ontstaan. Daartoe in staat gesteld door de liefdadigheid van Nederland, waar door onze vertegenwoordigers en het Bestuur van Oost en West het initiatief werd genomen, krachtig en doeltreffend ondersteund door onzen Gouverneur, is er gedaan wat er gedaan kon worden om de arme bevolking ter zijde te staan. Onder de vele blijken van belangstelling in dien tijd van nood staat vooraan die van H. M. onze geliefde Koningin, die niet alleen een stoffelijk bewijs van deelneming gaf, maar zich door onzen vertegenwoordiger den Heer Prof. J. Boeke over den toestand inlichtingen liet verstrekken. Z. E. den Minister van Koloniën gaf herhaalde malen blijken van belangstelling en verleende zijne welwillende medewerking tot het overmaken der ingezamelde gelden.

Onze vertegenwoordigers Prof. J. Boeke en Kapitein J. A. Snijders Jr, het Hoofdbestuur, Het Bestuur der Vereeniging Oost en West, hebben allen aanspraak op onzen innigen dank voor het vele dat door hen is verricht.

De Heer de Vries eindigde aldus: Geen band is hechter, dan die berust op verleende hulp in oogenblikken van nood. Moge dan ook de misère van 1912 hebben medegewerkt tot nader brengen van deze Kolonie tot het moederland."

De Secretaris leest het jaarverslag voor, waarna de Voorzitter de Heeren C. J. Krijt, Roberto S. de Lannoy en J. C. B. Forbes in commissie benoemt tot nazien der rekening van de Groep over het jaar 1912.

Tevens wordt een commissie benoemd bestaande uit de Heeren H. J. Cohen Henriquez, Mr. B. de Gaay Fortman en J. C. B. Forbes om ter rekening na te gaan van de ingekomen en uitgekeerde gelden voor de noodlijdenden. In deze commissie was de Heer Henriquez door den Heer Gouverneur aangezocht om deel uit te maken van die Commissie, terwijl de Heer H. de Gaay Fortman en Forbes gekozen werden door de vergadering op voorstel van den Heer Gouverneur.

De Heer Gouverneur spreekt zijn dank uit aan het Groepsbestuur, voor de goede wijze waarop voor de noodlijdenden is zorg gedragen en zegt tevens de tolk te zijn van de bevolking waarvan velen, door die rijke liefdegaven werden geholpen. Daar na rondvraag van den Voorzitter niemand het woord verlangt, wordt dit gegeven aan den Heer C. K. Kesler, die een voordracht houdt over „De afschaffing der slavernij".

Na een korte inleiding, waarin een overzicht gegeven werd van de hoorigheid en lijfeigenschap in de middeleeuwen, schetste de Spr. de wijze waarop zich de handel in negerslaven tusschen de Oude Wereld en Amerika ontwikkelde. Deze handel, die reeds in de Middeleeuwen in Portugal gedreven werd, verplaatste zich naar Amerika door het verkeerd uitvoeren van een humaan bedoeld voorstel van den Dominicaanschen geestelijke Francisco Bartolomeo de las Casas aan den Spaanschen minister kardinaal Ximenes.

Spr. schetste vervolgens, hoe de handel in negerslaven sedert 1628 door de West-Indische Compagnie geregeld werd, hoe tijdens het vervoer vaak een groot gedeelte der slaven stierven, hoe o. a. van eene lading van 146 slaven uit d' Elmina na een reis van 1 jaar en 4 maanden de laatste in de haven van Curaçao stierf en vermeldde vervolgens, hoe in weerwil van het brandmerken, dat na aankomst alhier, geschiedde, de slaven over het algemeen hier goed behandeld werden.

Daarna komende tot de afschaffing van slavenhandel en slavernij gaf Spr. een overzicht van het aandeel, dat mannen als William Wilberforce en William Pitt in Engeland, Th. Jefferson en Abraham Lincoln e. a. in Amerika daaraan gehad hebben en vooral van den invloed, dien dichters en schrijvers als W. Culler Bryant, Longfellow en Marriet Beecher Stowe, de schrijfster van „Uncle Tom's Cabin", op de publieke meening hadden.

Terloops de bewondering vermeldende, die de Nederlandsche dichter Bernard ter Haar in vele zijner werken voor het nobele streven der kunstenaars uitte, kwam Spr. daarna tot de afschaffing der slavernij in de Nederlandsche koloniën, meer in het bijzonder in de kolonie Curaçao.

De burgeroorlog in Amerika had deze daad van menschelijkheid ook in de Nederlandsche kolonie eenigen tijd tegengehouden, maar op 1 Juli 1863 werd in de kolonie Curaçao aan 11.622 slaven de vrijheid gegeven. Als schadevergoeding werd aan de eigenaars op St. Martin per hoofd fl 100 (aanvankelijk was vastgesteld fl 30) en op de overige eilanden fl 200. betaald, zoodat een bedrag van fl 1.824.100 (op Curaçao alleen fl 1.336.800) werd uitbetaald.

Na voorlezing van de proclamatie van gouverneur J. D. Crol volgens Publicatieblad No. 26 van 1863 gaf Spr. ten slotte eenige aanhalingen uit het door den gouverneur aan den Koning gezonden rapport, waarin Z.H.Edgestr. zich gunstig uitlaat over het ordelijk gedrag der vrijgelatenen, doch hunne geringe neiging tot gezetten arbeid met leedwezen vermeldt.

De Voorzitter betuigt dank aan den Heer Kesler, en zegt tevens te weten de tolk te zijn van alle aanwezigen, voor de heldere en duidelijke voordracht.

De Heer Meuwsen gaat niet naar West-Indie.

Volgens *de Arnh. Crt.* zou de Regeering den heer J. S. Meuwsen te Amsterdam hebben aangezocht een bezoek te brengen aan onze West-Indische bezittingen, ten einde een onderzoek in te stellen naar den toestand der hoeden industrie en de middelen om deze tot grooter bloei te brengen.

De heer Meuwsen zou dit verzoek in gunstige overweging hebben genomen en als de zaak haar beslag krijgt, zou het in zijn bedoeling liggen, in het najaar naar de West-Indische eilanden zijn bezoek te brengen. Tot zoover de Arch. Crt. Nu lezen we in de *N. R. Crt.* het volgende:

Rott. Courant, Maildienst,

22 Februari 1913, no 16.

De Heer J. C. Meuwsen te Amsterdam verzoekt ons mede te deelen, dat het door ons uit het Amsterdamsche Courant overgenomen bericht, als zou hij, op uitnoodiging van de regeering, voornemens zijn een reis te maken naar Nederlandsch West-Indië, ten einde een onderzoek in te stellen naar den toestand van de hoedenindustrie aldaar, een verzinsel is. Een zoodanige uitnoodiging heeft hij niet ontvangen en hij heeft geen reisplannen van dien aard.

Officieele berichten.

Aan den marechaussee 1ste klasse alhier C. E. Isenia is tot verder herstel van gezondheid, twee maanden verlofsverlenging verleend.

De opnemer bij den topografischen dienst W. A. Jonckheer Jr. is naar St. Martin N. G. overgeplaatst ten behoeve van de triangulatie en de topografische opname van het gegenoemde eiland en St. Eustatius.

Ter vervanging van het periodiek af te treden lid van den Raad van Toezicht op de Koloniale Postspaarbank, den heer Morris E. Curiel, aan wien den dank van het Bestuur is betuigd, is als zoodanig benoemd de heer David A. Correa.

Gedurende de afwezigheid van den wijkmeester van de vijfde wijk in het stadsdistrict alhier, C. F. Muskus, is de heer H. A Willemsen tijdelijk met die functien belast.

De schoolcommissie op Saba is gemachtigd om Mej. O. E. Johnson tijdelijk als kweekelinge aan de openbare school te Bottom toe te laten.

Aan den geemployeerde ter Administratie van financien, M. P. B. Gorsira, is om gewichtige redenen een jaar verlof verleend.

Aan den Chef van het kuststation voor D. T. op Bonaire, J. W. P. Peiliker, thans met verlof op Curaçao, is wegens gewichtige redenen veertien dagen verlofsverlenging verleend en gedurende dien verloftijd tijdelijk werkzaam gesteld op het kuststation voor D. T. alhier.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 20 Maart 1913.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.	0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.70
id. per KG. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G.	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G.	„ 1.20
WOL per K.G.	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):	
Kwaliteit No, 1 .... per dozijn	„ 4.50
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 4.62½
„ „ 2 „ „	„ 5.50
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„ —
„ „ 6 „ „	„ 8.50
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„ —
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„ 12,
„ „ 11 „ „	„ 15.
„ „ 12 „ „ OLA	„ 15
„ „ 13 „ „	„ 15
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„ 15
„ „ van 25 cM of minder, per dozijn f 3,50.	

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Manuel S. Araujo, Juan Domingo Garcia, Vadentin Aldano, R. Wans, C. H. de Castro H. Ramirez *Vicent*, P. Coll Alcalá, W. Enrique, James A. Childs, Directiva de la Sociedad Mortuoria „San Antonio", Anita *Leyba*, L. C. Henriquez, *H.* Correa & Co., Theodora Eustasio, Angelista Santiago, Paulina Soliano.

Aangeteekende stukken: Alfredo Pellecer, Herman de Haseth, Hector A. Pinedo, Señora Maria L. U. de la Cabada.

Drukwerken: Guerro Coronado, Andres Himiob, Jas I. Custer, Benay de Casseres, Fares Moncarsel, James D. Custer, Beurklin é hijos. Herman Peurte, Peuro y Torres. Barberia La Violet, Delvalley de Lima, Jacob Satus, Hotel Republicano, C. F. Ruiz, Rasemond Robles, H. Correa & Co., L. C. Henriques, Hypolite Lamp, C A. Rincon, F. X Lacroes, F. L. Martina, J. H. *Henriquez*.

Zonder adres: een nummer van een Arabisch dagblad en een nummer van het blad: „The May of Faith".

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in 't fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

105 ratten
200 muizen.

Van de Poolexpeditie

onder Scott komen thans tragische bijzonderheden. Het blijkt, dat Scott ongeveer een maand na Amundsen de Zuidpool bereikte en daar ook de door den eerste geplante Noorsche vlag aantrof. Even te voren had hij drie man zijner expeditie teruggestuurd, die dan ook in leven zijn gebleven.

Hij zelf is omgekomen met 4 anderen. De lijken van den Poolreiziger Scott en van zijne 4 gezellen werden in de tent van Scott door de hulpexpeditie, onder leiding van dokter Atkinson vertrokken, aangetroffen. Scott had nota's nagelaten, hun langzamen dood vermeldend. Hij betreurt zijn reis niet, welke aangetoond heeft, wat de Engelschen kunnen doen. De nota's houden den 25 Maart op. De dood moet evenwel eerst op 29 Maart 1912 zijn ingetreden. Kapitein Scott was geboren te Devonport op 6 Juni 1868.

Dit was zijn tweede Zuidpooltocht: hij was ook de leider der Britsche Zuidpool-expeditie van 1902-'04. Hij ontdekte toen, in Oostelijke richting langs de ijsplaat van Ross varende, King Edward VII land.

Den 29 December 1902 bereikte hij op de ijsplaat gedurende een sledetocht de hoogste toen nog ooit bereikte zuidelijke breedte namelijk 87o 17'. Hij gaf over die reis een werk uit: The Voyage of the Discovery.

De uitvinder der schrijfmachine gestorven.

Na een wisselvallig leven is in de stad St. Augustine in Florida, James Barlett Hamond, de uitvinder van de eerste bruikbare schrijfmachine, op 74-jarigen leeftijd overleden. Hij heeft o. a. den Amerikaanschen burgeroorlog als oorlogs-correspondent der New-Yorker *Tribune* meegemaakt. Daarbij werd hij gevangen genomen en ter dood veroordeeld, doch wist weder te ontkomen. Vervolgens begon hij theologie te studeeren, terwijl hij voor zijn liefhebberij een schrijfmachine begon samen te stellen. Toen dit eenig resultaat opleverde, begon hij zich met ernst eraan te wijden, zoodat het hem gelukte de eerste bruikbare type-writer te bouwen, welke uitvinding hem tot den rijken Hammond en een der eerste ingezeten van New-York maakte.

Het Panama-kanaal.

Naar men uit Washington meldt, verwekken de herhaaldelijk voorkomende zandinstortingen bij de Panama-kanaal-werken aldaar groote ongerustheid, en men vreest, dat de

opening van het kanaal daarom zal uitgesteld worden.

Bij de laatste instortingen is de dijk op een lengte van 800 voet weggeslagen en is de in aanbouw zijnde spoorweg met bijna een millioen kub. meter modder bedekt.

De ingenieurs evenwel verklaren, dat deze instortingen verwacht waren en geen ernstig gevaar medebrengen; de opening van het kanaal zal er dan ook niet door vertraagd worden.

Buitenland.

Overzicht der telegrafische berichten.

Adrianopel en Scutari zijn nog altijd niet ingenomen, wel verschillende forten en versterkingen, steden en dorpen in den omtrek.

Benauwd voelt zich het belegerde garnizoen wel; reeds werd gevraagd, of de Turksche soldaten met vliegend vaandel de stad mochten uittrekken, in volle wapenrusting en de muziek voorop. Deze krijgsmanseer werd hun door de Bulgaren geweigerd. Nu zal de bezetting volhouden tot het laatst.

De Balkanstaten hebben 14 Maart hun vredesvoorwaarden aan de Mogendheden verzonden.

1o. De vijandelijkheden zullen voortgaan totdat de vrede geteekend is.

2o. De grondslag voor de onderhandelingen is precies dezelfde als aangegeven op 23 December l. l.

3o. De grenslijnen zullen loopen van Merida tot Rodosto. Het schiereiland Gallopi blijft in het bezit der Turken, maar al de terreinen ten Weste, Albanië uitgezonderd, moeten aan de Balkanstaten worden gegeven. Adrianopel en Scutari moeten capituleeren, voordat de onderhandelingen geopend worden.

De eilanden in de Egeïsche Zee moeten aan Griekenland komen, terwijl Turkije 300 millioen dollar oorlogsschatting te betalen zal hebben.

De Mogendheden vinden deze voorwaarden zoo sterk overdreven, dat ze er zelfs niet op ingaan en ze als niet gedaan beschouwen.

Ze verheugen zich er over, dat de bemiddeling der Mogendheden in beginsel is aangenomen door de Balkanstaten, maar willen de eindbeslissing over het verdeelen van Turkije zich voorbehouden. Van oorlogsschatting zal geen sprake kunnen zijn.

Een telegram uit Salonica, gedateerd 18 Maart meldt, dat Koning GEORGE VAN GRIEKENLAND vermoord is.

George van Sleeswijk–Holstein–Sonderbourg-Glucksbourg werd te Kopenhage geboren 24 Dec. 1845, en is de zoon van Christiaan IX, koning van Denemarken. Hij kwam aan de regeering 31 Oct. 1863, toen de Grieksche Volksvergadering hem de kroon aanbood, krachtens overeenkomst te Londen gesloten 5 Juni 1863 door de beschermende Mogendheden, Frankrijk, Engeland en Rusland. 15 October 1867 huwde hij te St. Petersburg met hare Keizerlijke Hoogheid, de Groothertogin Olga Constantinowna van Rusland, die hem 5 zonen schonk en eene dochter.

Algemeen Overzicht

Op het oogenblik is men nog maar steeds aan het gissen naar den inhoud van den Oostenrijk-Russischen brief, door prins Hohenlohe naar St. Petersburg overgebracht.

Het *Neue Wiener Tageblatt* verklaart, dat niet zoozeer de quaestie van de Albaneesche grens en den weg der Serviërs naar de Adriatische zee, als wel de steeds maar voortdurende mobilisatie der Russen aan de Oostenrijksche grens, die in Oostenrijk groote onrust wekt, de militaire overheid tot allerlei maatregelen dwingt en den handel verlamt, tot de zending van prins Hohenlohe aanleiding gegeven heeft.

Langs diplomatieken weg daarover ophelderingen vragen, gaat niet; dat ware een bemoeienis met de binnenlandsche aangelegenheden van een anderen Staat, welke als een daad van vijandigen aard kon worden beschouwd en zóó bleef er geen andere weg dan dat de eene souverein zich tot den andere richtte.

Uit een door Havas gepubliceerd resumé van het antwoord van den Tsaar op dit particuliere schrijven van Frans Jozef, schijnt het, dat deze zending, deze persoonlijke poging van den grijzen monarch tot het bewerken van toenadering tusschen de Balkan-politiek der Donaumonarchie en Rusland, vrij wel is mislukt; de situatie is dus eerder verslechterd dan verbeterd! Zou men in St. Petersburg den staatsgreep van wijlen von Aehrenthal nog wellicht niet zijn vergeten, toen deze op een gegeven oogenblik Bosnië en Herzegowina eenvoudig bij Oostenrijk-Hongarije inlijfde en Rusland voor een „fait accompli" stelde?

Zou men echter wel ooit den juisten inhoud van brief en antwoord vernemen? 't Gaat hier, zooals 't in een dergelijk geval gaat onder de gewone menschen: Die 't weten, zeggen 't niet en die 't zeggen, weten 't niet!!

Minister de Broqueville, de Belgische permier, deed onlangs bij het begin der Kamerzitting zonder eenige rustverstoring de mededeeling over den internationalen toestand en de daaruit in België voortvloeiende militaire verplichtingen, mededeelingen, welke den vorigen dag onmogelijk waren gemaakt tengevolge van het tumult der socialisten. De „*Etoile*", die om een hoekje schijnt te hebben geluisterd of inlichtingen heeft ontvangen van iemand die „uit de school klapte", weet te vertellen, dat de minister-president in de geheime zitting een nota voorlas, waarin verklaard werd, dat de mogendheden gaarne zouden zien, dat België de verplichtingen nakwam, welke door de neutraliteit aan dit land worden opgelegd. De minister noemde daarbij echter den naam van geen enkele mogendheid.

Volgens de „*Dernière Heure*" had de minister verklaard, dat de internationale toestand zeer verontrustend is en dat aanzienlijke troepenmachten bijeen zijn gebracht ten zuidoosten en ten oosten van België, zoodat het noodig is, dat het land de integriteit van het grondgebied kan doen eerbiedigen. In elk geval — wat hiervan waar of verdicht moge zijn — geen enkele mogendheid had, verzekerde de minister, tegen België een bedreiging geuit. Doch ernstig was, hetgeen de premier omtrent België's nationale verdediging te zeggen had, ongetwijfeld. Alleen reeds de omstandigheid dat dit in het geheim geschieden moest, bewijst zulks.

Nog een andere rede van den heer De Broqueville, door hem in den loop dierzelfde week gehouden, verdient de aandacht, in het bijzonder van de Katholieken, niet slechts in België, doch in alle landen. De minister deed n.l. op dien dag een boekje open over het geheime woelen en wroeten der vrijmetselarij, en kwam daarbij tot de zeer gemotiveerde conclusie, dat in het Belgische leger geen enkele officier geduld kan worden, die behoort tot de orde der vrijmetselarij, ofwel het Groot-Oosten. Vooral de socialistische afgevaardigden, bijna allen loge-broeders, vielen den minister herhaaldelijk woedend in de rede, doch de minister sloeg hun beweringen en ontkenningen telkens als leugenachtig aan den schandpaal door het voorlezen van citaten uit authentieke stukken der vrijmetselarij zelve.

Hij had een prachtig bewijsmateriaal voor zich liggen, alles uit den jongsten tijd en dat voorzien was van de kantteekening: „*dit document moet na kennisname ervan aanstonds worden vernietigd*". Uit al de door den minister voorgelegde stukken bleek op onweersprekelijke wijze, dat de lôges in België wel degelijk ook geheime politieke lichamen zijn, waarin de school– financieele en militaire politiek der regeering bestreden en die der oppostie vastgesteld wordt. Aanhalingen uit een reden van Cocq, grootmeester der Belgische lôge, behelsden niets nieuws in zooverre daarin o. a. verklaard werd, dat de vrijmetselarij „aan de clericale regeering den dood heeft gezworen" en dat zij „niet zal rusten totdat zij de clericale partij geheel vernietigd heeft". Doch een citaat uit een door Furnémont in het Brusselsche Groot–Oosten gehouden rede — kort na het uitbreken der revolutie in Portugal — wekte groote sensatie, wijl daaruit voor wie er nog een oogenblik aan getwijfeld mocht hebben, allerduidelijkst bleek, dat de koningsmoord in Portugal en de geheele omwenteling het werk is geweest der vrijmetselarij, dat de republiek te Lissabon een vrijmetselaarsrepubliek is.

„Hoe geweldig, zoo had Furnemont geöoreerd, was de indruk toen de tijding van deze revolutie kwam! Binnen weinige uren was de troon omvergeworpen, het volk zegevierde, de republiek was uitgeroepen. Voor het onkundig publiek was dat een donderslag bij onbewolkten hemel. Niet voor ons, broeders; wij wisten het. Wij kenden de bewonderenswaardige organisatie onzer Portugeesche broeders, hun ontembaar proselytisme, hun volhardenden arbeid. Wij waren in het geheim van dezen glorievollen arbeid ingewijd. Op den dag, dat ons ongelukkig België van het juk onzer tyrannen bevrijd zal zijn, zullen ook wij met bevrediging kunnen zeggen, dat de vrijmetselarij van België de voornaamste factor bij die bevrijding geweest is".

Is het wonder, dat de rechterzijde uitbarste in spottend gelach, toen de minister erbij voegde: „Deze spreker was broeder Furnémont van het Belgische Groot–Oosten"? Is het wonder, dat de minister met de meeste beslistheid ontkennend de vraag kon beantwoorden, of een officier van een vereeniging als de vrijmetselarij lid kan zijn? Iedere officier, verzekerde de minister, zou van nu af te kiezen hebben tusschen zijn uniform en het schootsvel. Aan iederen officier zou gevraagd worden, of hij vrijmetselaar is of niet, en de regeering zou in het eerewoord der officieren genoeg vertrouwen stellen om hun verklaring te gelooven.

De socialisten zaten tegenover dien berg officieele vrijmetselaarspaperassen, waarmede de minister hen bestookte en — zonder gevaar van met succes tegengesproken te zullen worden — elken officier die tevens vrijmetselaar is als, staatsgevaarlijk individu brandmerkte, te kijken met lange gezichten. Of liever: woest-nijdig, al lachte dan ook Furnémont, voor de leus, als 'n idioot. Het „clericale" ministerie heeft het nu, na deze onthulling, bij de uiterste linkerzijde natuurlijk nog meer verkorven en ook dit incident zal ongetwijfeld van invloed zijn geweest op de rumoerige en booze stemming waarvan de socialisten blijk gaven!

Advertentien.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN

Dos preparados no contienen ningun de las propiedades nutritivas y aonstituyentes del aceite de hígado de bacalao, porque carecen de la grasa, que en la parte del aceite que nutre y alimenta — su composición tiene mucha semejanza con la de los COCKTAILS — y su uso p-ue de en ocasiones causar perjuicios considerables á los enfermos por la gran cantidad de alcohol que invariablemente contienen — y otras substancias narcóticas, como el sulfato de estricnina.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 15 MAART – 29 MAART.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Venezuela	J Montero	15 Maart	Maracaibo	15 Maart	La Guayra
Maracaibo	G W Goodman	15 „	New-York	15 „	Maracaibo
Pr. Fr. Hendrik	H J v d Goot	15 „	Amsterdam	16 „	New-York
Merida	A Johanson	17 „	Maracaibo	17 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	18 „	La Guayra	18 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	19 „	La Guayra	20 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	20 „	Maracaibo	20 „	New-York
Philadelphia	H Highborn	20 „	New-York	20 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	22 „	Maracaibo	22 „	La Guayra
Pr Willem V	J W Drijver	23 „	New-York	24 „	Amsterdam
Venezuela	J Montero	25 „	La Guayra	25 „	Maracaibo
Philadelphia	H Highborn	25 „	La Guayra	26 „	New-York
Merida	A Johanson	26 „	Maracaibo	26 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	29 „	New-York	29 „	Maracaibo
Venezuela	J Montero	29 „	Maracaibo	29 „	La Guayra
Pr. Willem III	C v. Baaren	29 „	Amsterdam	30 „	New-York
La Plata	H Bark	15 Maart	Hamburg	16 Maart	Colombia
Montevideo	Llofrin	22 „	Colón	22 „	Barcelona
Meridian	Stevenson	9 „	New Port News	19 „	Cuba
Niederwald	L Schubarth	16 „	Pto Colombia	18 „	Hamburg
Constantia	W Krieger	14 „	Cuba	16 „	Hamburg
William Cliff	Trickey	20 „	Liverpool	20 „	Pto Cabello
Cittá di Milano	T Raffo	1 April	Genova	1 April	Colón

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Estelle H	15 Maart	Aruba	*Maracaibo V*	17 Maart	Maracaibo
Victoria V	16 „	Vela de Coro	*Virginia H*	17 „	Vela de Coro
Refugio H	17 „	Aruba	*Estelle H*	17 „	Isla Barlov.
Camia H	18 „	Maracaibo	*Refugio H*	18 „	Aruba
Olibia	18 „	La Guayra	*Maria H*	18 „	Maracaibo
Meda H	18 „	Maracaibo	*Lucia D*	19 „	Sto Domingo
Margarita C	18 „	Aruba	*Viuda Alegre*	20 „	Sto Domingo
Rosa Maria H	18 „	Aruba	*Rosa Maria H*	19 „	Aruba
Gacela H	18 „	Maracaibo	*Dilia D*	20 „	Sto Domingo
Sophia H	19 „	Bonaire	*Margarita C*	22 „	Rio Hacha
Venezuela H	19 „	S Domingo			
Amadeo V	19 „	Maracaibo			
Pretoria H	19 „	Colón			
Juan Luis H	19 „	Aruba			
Clara C	20 „	Aruba			
Virginia H	21 „	Vela de Coro			

17 Mrt. is H.M. **ZEELAND** vertrokken naar Bonaire vanwaar ze vandaag weder binnenviel.

27 Mrt. zal hier weer passeeren het prachtig Duitsch pleizierjacht **VICTORIA LOUISE** komende van Colón.